

“Acceptar-se és un gran pas de maduresa que es troba en un punt del camí de cadascú.”

lleixes amb una discapacitat tornes a passar el procés d'incorporar nous reptes. Les coses les has d'enforçar d'una altra manera.

La nostra societat ajuda a pal·liar les dificultats de les persones discapacitades?

Poc. Hi ha poca solidaritat, però no es pot generalitzar. M'he trobat amb inferioritat d'igualtats i el que digui el contrari és mentida.

Quin paper té la família d'una persona discapacitada?

Penso que els pares tenen un paper molt important. La teva evolució depèn de la seva resposta.

Com afecta la seva discapacitat la seva família?

Ho tenen tan incorporat com jo. Ni veuen la discapacitat.

I els amics?

De petita, la canalla és sincera i cruel a la vegada. La família es porta com el discapacitat es deixa. Moltes vegades en l'adolescència el discapacitat no es deixa ajudar. I en el món laboral perquè et valorin sempre has de fer el doble de feina.

Per sort d'amics n'he tingut un munt, sempre. Quan era petita em venien a visitar, a fer-me companyia i a jugar. Fins i tot conservo cinc amigues del col·legi Vedruna —on vaig estudiar— que encara ens trobem un cop al mes per prendre cafè, xerrar i riure, com quan érem petites.

A Granollers aquest mes d'octubre s'inaugura el Sírrius, quina opinió li mereix aquest nou equipament?

Doncs quan me'n vaig assabentar va semblar-me molt interessant, crec que un lloc d'aquestes característiques a la ciutat beneficiarà molta gent. Serà positiu poder veure en “viu i en directa” les diferents ajudes tècniques i poder estar assessorats per professionals.

Quin paper juguen les associacions com la que vostè forma part?

Crec que juguen un gran paper, perquè serveixen per agrupar persones amb un mateix problema i per tant ajuden a compartir experiències tant positives com negatives. També són espais d'orientació i assessorament.

No puc parlar d'APPCAT (Associats de Pòlio i Postpòlio de Catalunya) sense fer un incís dient que els que vam patir la poliomielitis hem estat un col·lectiu diluït, amagat fins i tot. Penso que som una gent que hem estat poc donada a associar-nos. Potser ara al fer-nos grans i trobar-nos amb més dificultats creiem que ja és hora d'intercanviar experiències entre nosaltres i de compartir-les amb altres col·lectius.

Què s'hauria de dur a terme per tal de donar a conèixer qualsevol tipus de discapacitat?

Campanyes de conscienciació especialment a aquells col·lectius que estan directament implicats, per exemple els del ram de la construcció i de l'oci...

A quines dificultats s'afronten les persones que pateixen discapacitats?

A un gran nombre de dificultats com per exemple les barreres arquitectòniques de tot tipus —graons, voreres en mal estat, ascensors estrets... que priven les persones amb cadires de rodes o escúters, usuaris de bastons o croses poder desenvolupar les seves activitats sense dificultats afegides. Hi ha altres tipus de discapacitats com per exemple els qui tenen problemes auditius que no poden anar a escoltar conferències perquè les sales no estan adaptades ni al cinema perquè no està subtítulat, els discapacitats visuals que tenen perill de topar amb obstacles al mig de les voreres—pals del corrent...

Vostè ha participat en el Pla de mobilitat de Granollers, quina ha estat la seva aportació?

Quan vaig llegir que s'estava preparant el Pla de mobilitat de Granollers, vaig pensar “no podem perdre el temps” i vaig trucar tan ràpidament com vaig poder per participar-hi. La meua aportació va ser la de contribuir a elaborar una llista de llocs accessibles i poc o gens accessibles a la ciutat.

Evidentment el meu principal objectiu va ser únic i directe: fer-nos la vida més fàcil a tots els qui tenim una dificultat per desplaçar-nos.

Caricatura de la Núria feta pel dibuixant de Granollers, Joan Ventura Vernet